

ДМИТРИЙ БИЛЕНКИН АДСКИ МОДЕРЕН

Превод от руски: [Неизвестен], 1971

chitanka.info

Степан Порфириевич Демин, петдесетгодишен мъж с мътен поглед и миши сиви коси, беше великолепен негодник. И нищо чудно, че един прекрасен ден при него се яви дяволът.

Адският чиновник беше в отличен костюм от тергал и бяла найлонова риза със сребриста плетена вратовръзка. В остроноктите си лапи държеше елегантна кожена чанта, тип „аташе“, а в зъбите му димеше „Кемъл“.

— Вие извършихте точно тридесет и три подлости — любезно съобщи той на Демин. — И поради това сме упълномощени да ви вземем душата.

— Извинете! — възмути се Демин и дори не предложи на госта си да седне. — Доколкото ми е известно, лимитът на подлостите...

— Съвършено вярно! Но едва преди месец управлението на ада намали лимита точно наполовина.

— Но това е беззаконие! Произвол!

— Вие пак сте напълно прав: това е беззаконие. На много места по света беззаконието сега е на мода. Фашистки преврати, груби нарушения на конституциите, най-различни хунти... Защо да говорим. Адът се старае да върви в крак с прогреса изобщо и със злодействата в частност...

— Можехте да предупредите...

— Хайде де! Че тогава не би било произвол. Разбирате ли?

Дяволът ласкаво се усмихна и седна, като си играеше с опашката. Демин угнетено кимна, но внезапно го осени някаква мисъл.

— Документите ви, моля!

Дяволът небрежно подхвърли на масата удостоверението си за самоличност.

Демин сложи очилата, окашля се авторитетно, опипа корицата на документа, свери дяволската муцуна с изображението на снимката, поразчопли адския печат и с въздишка върна удостоверението.

— А сега бих желал да се запозная с правилата по вземане на душите — рече той, мрачно гледайки през очилата.

— Не се тревожете, те са прости. Най-напред...

— Няма нужда. Дайте ми инструкцията.

Дяволът направи кисело изражение.

— Проклетата бюрокрация! — измърмори той. — Ами нали от науката е доказано, че...

— Науката си е наука, а документът — документ — поучително рече Демин. — Защо трябва да вярвам на думите ви? Това не е в моите правила. Надявам се, и в адските не е.

Дяволът смирено сведе глава и измъкна от чантата обемист том, върху корицата на който пламтеше огнената дума „Инструкция“.

Степан Порфириевич се вгълби в изучаването ѝ. Като сумтеше от удоволствие, той от време на време вдигаше въпросително вежди, благоговейно мърдаше устни и най-внимателно изучаваше текста. Неговите обикновено мътни очи блестяха, сякаш напръскани с жива вода.

Дяволът скучаеше. Всичко това му бе дотегнало и като се плъосна безцеремонно на креслото, той включи телевизора, по който предаваха хоккей на лед. Мачът така го увлече, че той запали наведнъж две цигари и увеличи звука до крайния предел.

— Пречите ми — хрипливо забеляза Демин.

— Че много хубаво — без да обръща глава, отвърна дяволът. — Трудностите се създават, за да бъдат преодолявани. Не сте ли съгласен?

Демин погледна изкосо разпалено подскачащата дяволска опашка и нищо не възрази. Сам той беше майстор в създаването на трудности. Като хвърли унищожителен поглед към дявола, той отново потъна в четене.

— Да-а — рече той най-сетне. — Умно съставено. Пък аз си мислех, че договорът трябва да е написан с кръв.

— Остаряло и крайно нехигиенично правило! — изкикоти се дяволът. — Ето ви бланка, попълнете я и готово.

Той дори не си направи труд да обърне глава от телевизора — там течаха последните минути от мача, а изходът на играта все още беше съмнителен. Необходимата бланка сама излетя от чантата и легна пред Демин. Той я взе внимателно с върха на пръстите си, придърпа мастилницата и с нечетлив канцеларски почерк попълни графите. Едва успя да постави датата и подписа, от чантата изскочи голям кръгъл печат и с трясък подпечата документа.

Замириса на ад.

— Трябва ли вече да се приготвям? — осведоми се Демин.

— Мълчете! — кресна дяволът, като бурно аплодираше решаващия гол.

Изключи телевизора и се обърна със светнала муцуна към жертвата си.

— Е, какво, попълнихте ли? Великолепно. Така, всичко е по образа. Обичам да имам работа с образовани грешници. — С широк жест той парафира документа. — Само за миг ще отлетя до ада да регистрирам договора и... Пък вие, драги, не се разстройвайте толкова! „Всички ние сме загубено поколение“, както е казал Хемингуей. Всички ще се печете в тигана... извинете, в пещта с инфрачервени лъчи. Се ла ви!

Той размаха договора, хлопна чантата и като каза: „Не се безпокойте, у нас мъките са организирани по последната дума на психоанализата!“, изчезна.

Минута след това се появи отново.

— Знаете ли, приятелю — небрежно рече той, — договорчето трябва да се препише.

— Че защо? — сепна се Демин.

— Попълнили сте бланката с мастило. С мастило не е разрешено, при това виолетово. Само с химикалка или най-добре с флумастер. Нашият ад, повтарям ви, неотстъпно следи за прогреса изобщо и за прогреса на канцеларската техника в частност. Препишете го!

— Не! — твърдо заяви Демин.

— Как тъй не?!

— Ей така. Вместо да се увличате по Хемингуей или по разни други моди, по-добре да бяхте следили за правилния ход на деловодството.

— Но — смутено замънка дяволът. — Лимитът на подлостите ви е изчерпан и затова...

— И затова, млади човече, щом договорът веднъж е парафиран от представител на ада, в случай че впоследствие се установи несъответствието му с утвърдения образец поради коварство от страна на душевадеца, договорът може да бъде съставен отново само със съгласието на последния. Ако няма такова съгласие, душевадецът встъпва с ада в нови взаимоотношения, регламентирани в параграф „Велзевул-117“, от който следва, че даденият душевадец попада вече не е категорията „негодници“, а в категорията „гнусни подлеци“, на която съответствува двоен лимит подло-гнусоти. Такава е адската инструкция, с която не би било зле да се запознаете по-отблизо.

Рогата и копитата на дявола побледнях.

— Но това е формализъм... — избъбра той.

— За неспазването на който ще получите мъмрене. Тъй че незабавно се махайте от очите ми. Заклинам ви в инструкцията. Едно...

— Слушайте! — заскимтя дяволът, вонейки отвратително на сярата. — Подлостта ви тоя път надви, но за в бъдеще... Откъде, откъде взехте мастило?! Сега не можеш го намери дори за вечното спасение...

— Аз, млади човече, съм в известен смисъл — хе, хе! — консерватор. Така, знаете ли, е по-сигурно.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 44/1971 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.